

!KUNST >

Statens Kunstfond

TIL PRESSEN

6. maj 2004

STATENS KUNSTFONDS UDDELING AF TRE-ÅRIGE ARBEJDSSTIPENDIER

Statens Kunstfond uddeler i dag i alt 19 tre-årige arbejdsstipendier til skabende kunstnere til fortsat kunstnerisk arbejde:

3 billedkunstnere, 4 forfattere, 4 komponister, 5 (6) kunsthåndværkere og designere og 3 skabende kunstnere inden for film og teater modtager i år Statens Kunstfonds tre-årige arbejdsstipendier.

Det årlige stipendiebeløb er 240.000 kr.

Statens Kunstfonds Arkitekturudvalg har som alternativ til uddeling af tre-årige stipendier i perioden 2002-2004 igangsat et havneprojekt for unge danske arkitekter. Hensigten er bl.a. at medvirke til udvikling af konkrete arkitektopgaver til den yngre arkitekt-generation. Arkitekturudvalget har i den forbindelse netop uddelt 4 mio. kr. i projektstøtte til i alt 39 arkitekter.

Statens Kunstfond har i 2004 en samlet bevilling på 73,1 mio. kr. til legater og stipendier til kunstnere, til kunstindkøb og til billedkunstneriske opgaver i det offentlige rum.

Med venlig hilsen

Vibeke Jakobsen
sekretariatschef

Kongens Nytorv 3
1050 København K

Telefon 3374 4500
Telefax 3374 4545

skf@statenskunstfond.dk
www.statenskunstfond.dk

J.nr.:

CVR nr. 11 87 69 27

Statens Kunstfonds billedkunstneriske indkøbs- og legatudvalg

uddeler i 2004 tre-årige arbejdsstipendier til:

Claus Carstensen, f. 1957

Claus Carstensen fik sin uddannelse på Det Kgl. Danske Kunstakademi i København i 1977-83.

I Claus Carstensens maleri findes der noget, som ligner en ekspressionistisk gestus, men det er ikke et spørgsmål om en ekspressionisme i vanlig forstand med en indlevende følsomhed og en sjælfuld dybde. Claus Carstensen har i stedet dedikeret sig til en uhæmmet selvudlevelse, hvor han ikke har været bange for det biografiske, som har været et tilbagevendende tema i mange af hans udstillinger.

Den ekspressionistiske gestus er bare et af momenterne i Claus Carstensens maleri. Dens modsætning, den formmæssigt stramme cirkel og punkt, er blevet en slags varemærke eller emblem for den sproglige side af Claus Carstensens kunst. Denne sproglighed kommer til udtryk på flere forskellige måder, fra de faktiske bogstavers integration på lærredet, til indlemmelsen af poetiske strofer, hvor interessen for de semiotiske betydninger tydeligt fremstår.

Maleriet er med andre ord et medie, der ikke bare er dedikeret til udtrykket, men som også kan rumme en diskussion, der kan iføre sig en række sproglige iklædninger, der har relation til litteratur, filosofi og politik, som ofte forekommer som referencepunkter i Claus Carstensens maleri.

Elmer (Bent Elmelund Jensen), f. 1952

Elmer, der er uddannet fra Det Kgl. Danske Kunstakademi, får det tre-årige arbejdslegat for sit kompromisløse og modige arbejde med maleriet.

Elmers tidlige offentlige plakatarbejder som "Lej en familie" eller "Egentlig burde alle vælge Elmer" viser måske hans udgangspunkt som sammensat af en grundlæggende vilje til kommunikation og en radikal modstand imod al aflæsning.

Hans "postpaintings" væltede ham baglæns og uden omveje ind i det maleriske.

Mens mange af hans kollegaer i 1980'erne lod sig "inspirere" af transavantgarden fra syd, så kopierede Elmer malerierne direkte uden formildende omstændigheder over på plastic - kontant og rædselsfuldt. Elmers maleri har aldrig været entydigt "godt" maleri. Hvis man står overfor et maleri, som simpelthen er **for** underligt, **for** dårligt, så er det muligvis Elmer (eller en af hans mange elever), der har været der. Omvendt kan man sagtens komme ud for Elmer-værker som bare er vanvittigt smukke, klassiske og harmoniske. Men overfor sådanne central-æstetiske konstruktioner kan man roligt begynde at blande sin gode smag op med konfetti og Ugens Rapport. Der kan på flere måder være langt mellem Elmers værker. Men også afstandene bliver med al deres konsekvens til en slags malerisk moral.

Elmers arbejde er ambitiøst på det maleriskes vegne. Ambitiøs langt udover hvad vi i Danmark er vant til at se, at en subjektiv malerisk stil kan holde til. Hvis man kan forestille sig en blanding af Ad Reinhardt, Hammershøi og Kippenberger (og det kan man ikke) så er feltet måske kridtet op. En inkommensurabel og ligeværdig blanding af monokrom gråhed, lakridskonfekt, pornomodeller og håndklæder. Elmers maleri forholder sig altid konfrontatorisk til sig selv, det maleriske - og til aflæsningen. Altid og alting, i præcise udvalg, til diskussion direkte på fladen - imellem Elmer og verden.

Elmer er en af den slags billedkunstnere, som heroisk opholder sig helt ude ved kanten af det billedkunstneriske - og sørger for, at vi andre aldrig kan vide os helt sikre på, hvor grænsepælene står. Det håber udvalget, han vil blive ved med - i hvert fald tre år til.

Malene Landgreen, f. 1962

Malene Landgreen, der er uddannet på Kunstakademiet i København fra 1984-94, bliver tildelt det tre-årige arbejdsstipendium med følgende begrundelse:

Malene Landgreen har i de seneste 6 år udført en række meget store værker til specifikke rum - ca. 20 er det blevet til. Hendes sidste værk er på 2,5 m. gange 110 m. skabt til Frederiksberg Gymnasium i samarbejde med Henning Larsens tegnestue.

Nu skal Malene Landgreen tilbage til sit atelier. Hun kan ikke hele tiden tæmme store komplekse rum og hamle op med brutale betonflader i haller og hangarer. Hun må have fred nu, så hun kan hengive sig til det univers, som hun med en søvngængers skæbnesvangre sikkerhed udvikler, næsten for hvert penselstrøg. Hvor stort skal det være, det givne rum, som kunne få hende til at stoppe lige før grænsebruddet. Det ved vi ikke, men undervejs skal depotet fyldes op. Det er alt for længe siden at tingene har flydt - på den gode måde, som Malene Landgreen selv skriver.

Det bliver der tid til nu. Et tre-årigt stipendium var en ramme, Malene Landgreen endda ville betragte højtideligt, som hun også skriver. Den skal hun nok få brudt i en fart.

Det billedkunstneriske indkøbs- og legatudvalg
Sys Hindsbo (formand), Martin Erik Andersen og Bo Nilsson

Statens Kunstfonds litteraturudvalg

uddeler i 2004 tre-årige arbejdsstipendier til:

Søren Jessen, f. 1963

Zambesi (2000) var en forjættende romandebut, og Søren Jessen kom på banen som en allerede færdig illusionist, med flere børnebøger og grafiske værker bag sig. Overbevisende enkelt og med en næsten "tegnet" tydelighed skaber han fantastiske rum for fortællinger, hvor alt kan ske – og sker.

Trylleriet fortsætter i den næste roman *Erindringer om fremtiden* (2003). Tid og rum vendes på hovedet for derefter at mødes igen i de markante sløjfer, fortællingen slår på sig selv. Den stærkt grafiske prosa gør det muligt af afgrænse disse lag i teksten, uden hvilke der ikke var noget at jonglere med. Med et greb der føjer Søren Jessens litteratur sammen med det fantastiske, men på en selvfølgelig og nærmest selvindlysende måde.

Søren Jessen har vist mod til at skabe verdener og gå andre veje end dem der ellers anvises i dansk normalvirkelighed, derfor tildeler udvalget ham det tre-årige arbejdsstipendium, så han kan fortsætte sin udforskning af dimensionerne og slå sine sløjfer i kommende romanprojekter.

Anne Lise Marstrand-Jørgensen, f. 1971

Anne Lise Marstrand-Jørgensen skrev fire digtsamlinger, inden hun i 2002 debuterede som prosaist med romanen *Det vi ved*. Hendes lyrik er ikke mindst karakteristisk i kraft af en yderst kompleks og raffineret metaforisk udtryksmåde, der kræver læserens fulde koncentration. Det gør hendes roman ganske vist også, men den er skrevet i et lettere tilgængeligt sprog. Det drejer sig om en gribende men usentimental beretning om en 30-årig kvinde, der gennem en række tilbageblikke til barndommen i 1970'erne forsøger at finde sig selv i nutiden, tilbageblikke, der er præcist formulerede og hvis komiske og tragiske elementer er mesterligt afbalance-rede. Gennem den på en gang intense og fabulerende skildring af almindelige og ikke så almindelige mennesker hæver teksten sig langt over den gængse daglig-dags realisme. Dette er ganske enkelt et stort og usædvanligt kunstværk!

Anne Lise Marstrand-Jørgensen er i fuld gang med andre projekter: en femte digtsamling og endnu en roman, der allerede på det nuværende skitsestadium demonstrerer, hvilken fremragende og alsidig prosaforfatter hun er. Udvalget håber, at det tre-årige arbejdsstipendium vil give den fornødne arbejdsro.

Ursula Andkjær Olsen, f. 1970

Ursula Andkjær debuterede i 2000 med bogen *Lulus sange og taler*, blev i en samtidig anmeldelse betegnet som mirakuløs. Det er så sandt som det er udtrykt: her dukkede nemlig en lyrisk stemme op, der overlegent kunne forme det sproglige materiale på en helt ny og raffineret måde. Denne sproglige ekvilibrisme går dog aldrig i selv-sving men dækker over, ja udtrykker en filosofisk for ikke at sige metafysisk analyse af vores tilværelse på godt og ondt. Dette gøres så fornemt, at man for en gangs skyld kan tale om en fuldstændig og ikke mindst fuldgyldig overensstemmelse mellem form og indhold. Ganske de samme kvaliteter kommer til udtryk i Ursula Andkjær anden digtsamling med den raffinerede titel, *Atlas over huller i verden* fra 2003. Her fortsætter hun med at aftvinge sproget nye nuancer og overraskende bil-

leder, der undertiden er vildt surreale men alligevel holdes sammen i et fast kunstnerisk greb. Også her finder man bag det fabelagtigt sproglige spræl alvor og tyngde.

Ursula Andkjær formår at fylde så mange iagttagelser, tanker og sproglige finurligheder i denne verdens huller, at man efter at have læst hendes digte er blevet meget klogere på kærligheden, livet og Vorherre – og på hvad fremragende lyrik egentlig er. Dette belønnes hermed med det tre-årige arbejdsstipendium.

Marina Cecilie Roné, f. 1967

Temaet i Marina Cecilie Ronés forfatterskab er menneskets indre rørelser, hvad der foregår inden i os, under hverdagsoverfladen. Derfor er det ikke den episke fortælling, der interesserer hende, men de minimale sproglige forskydninger, der kan bane vej ind i menneskesindet.

Marina Cecilie Roné fremskriver uden formildende omstændigheder, de være sig sproglige eller psykologiske, én form for sandhed om de menneskelige motiver, ikke mindst i kærlighedsforbindelser, hvor ubehagelig denne sandhed end kan vise sig at være.

Hun debuterede i 1990 med novellesamlingen *Ud af et skød* om små pigers forhold til drift og ensomhed. Det er hjerteskerende og skræmmende historier om barndommens skjulte verden. Siden er det blevet til en digtsamling *Kaktushænder*, og tre romaner, seneste *Terkels testamente* fra 2001, der anslår en underdrejet og let lakonisk humoristisk tone i fremstillingen af forretningsmanden Terkel, hvis lette halsonde driver ham til at genoverveje sin tilværelse, og hvad han egentlig har at efterlade sig i denne verden.

Udvalget håber, at Marina Cecilie Roné kan bruge det tre-årige arbejdsstipendium til at bore videre i sindets mindre sympatiske dybder.

Litteraturudvalget

Camilla Christensen (formand), Ib Michael og Sven H. Rossel

Statens Kunstfonds tonekunststudvalg for den klassiske musik

uddeler i 2004 tre-årige arbejdsstipendier til:

Carsten Bo Eriksen, f. 1973

Carsten Bo Eriksen har gennemgået såvel diplom- som solisteksamen i komposition ved Det Kgl. Danske Musikkonservatorium. Ved siden af gerningen som partiturkomponist er han sanger og sangskriver i rockbandet Melonheads, aktør i musiklivets organisatoriske arbejde, bl.a. med etableringen af et klassisk komponistenensemble "Nordlys", samt en nu hedengangne elektroakustisk festival ARTRA, og han er derudover aktiv som billedkunstner. Det er med andre ord en vidtfavnende herre, der i dag modtager det tre-årige arbejdsstipendium, og det for blot én enkelt af disse aktiviteter, nemlig kompositionsmusikken.

Som partiturkomponist er Carsten Bo Eriksen noget af en lyrisk rebel i det danske musikmiljø. Han skriver velklingende imødekommende musik!

Det er en musik, der gerne udfolder sig i bløde harmoniske klangflader, veksler i forskellige tableauer med ikke så få reminiscenser af den amerikanske såkaldte "minimalmusik", og i det hele taget udmærker sig ved sin umiddelbare tilgængelighed. Eriksens musik stikker dog dybere end den rene klangskønhed. For det første er der hos Eriksen en bevægelse i musikken, man føres et sted hen. Og dette sted – satsens slutning – rummer gerne en ganske særlig poetisk skønhed, der på én og samme tid forklarer og afslutter. For det andet rummer selve bevægelsen i sig selv en række begivenheder, som kalder på en opmærksom lytten. Som i kammerværket "Series of Escape", hvor det umiddelbart smukke tilsyneladende enkle klangbillede gemmer på et komplekst væv af melodilinjer i forskellige tempi, der i deres modrytmer relativiserer hinanden og forgrundens enkelhed.

Denne kombination af en bredt appellerende overflade bygget af en præcist formuleret underliggende detaljerigdom giver musikken en kunstnerisk dybde, der parret med dens umiddelbarhed tegner løfterigt for komponistens videre udvikling. Det er denne udvikling tonekunstens klassiske udvalg finder det indlysende at måtte støtte. Det gør vi, så godt vi formår, nemlig med tildelingen af et tre-årigt arbejdsstipendium.

Edina Hadziselimovic, f. 1971

Edina Hadziselimovic er født i Bosnien-Herzegovina og har boet i Danmark siden 1992. Hun er uddannet på Det Kgl. Danske Musikkonservatorium, både som udøvende musiker (accordeon) og som komponist med bl.a. Ib Nørholm, Hans Abrahamsen, Niels Rosing-Schow og Ivar Frounberg som lærere.

Edina Hadziselimovic's interessefelt spænder vidt. Hendes værkliste er allerede imponerende lang og omfatter de fleste genrer. Hovedværker er "Konvergens" for symfoniorkester (2000), "Ectopicus" for sinfonietta (2002) og "VANDaLITETER" for mezzosopran og kammerensemble til tekster af Inger Christensen (2003), men også installationskunstens og elektronmusikkens udtryksmuligheder har hun prøvet kræfter med.

Edina Hadziselimovic's tonesprog er udogmatisk og modsætningsfyldt. Minimalistisk underfundighed konfronteres ofte uformidlet med sart lyrisme eller massiv kompleksitet; surrealistisk humor duellerer tit med neoromantisk skønmaleri, drillesyge med bevidst overspillet patos. Hendes omhu for detaljen er bemærkelsesvær-

dig. De klassiske instrumenter aflokkes nye sider af deres særpræg og tildeles selvstændige, ofte bizarre roller i musikalske forløb, der således får karakter af musikdramatik uden ord, opera uden sangere. Edina Hadziselimovic synger med sin egen stemme i dansk musiklivs spraglede fuglekor.

Edina Hadziselimovic har netop markeret sig i forbindelse med Kunstakademiets 250-års jubilæum. Sammen med Pelle Gudmundsens-Holmgren og Anders Brødsgaard stod hun for en hel aften's inciterende lydcollage på Statens Museum for Kunst.

Edina Hadziselimovic er desuden blandt de ti komponister, som deltager i Statens Kunstfonds projekt Lyrik-Musik. Hendes bidrag – et monodrama for mezzosopran og kammerensemble til tekst af Inge Pedersen – uropføres på Spil Dansk Dagen den 28. oktober 2004 af Storstrøms kammer ensemble.

Tonekunstudvalget for den klassiske musik

Irene Becker (formand), Svend Hvidtfelt Nielsen og Sven Erik Werner

Statens Kunstfonds tonekunststudvalg for den rytmiske musik

uddeler i 2004 tre-årige arbejdsstipendier til:

Jacob Anderskov, f. 1975

Komponisten, pianisten og kapelmesteren Jacob Anderskov er i sandhed en komet på himlen af unge musikmagere. Anderskovs musikalske univers er stort og særegent på samme tid - vildskab, skønhed og "scraggly-hed" vandrer til hobe (han kalder sit pladeselskab for Scraggly Records).

Jacob Anderskov mestrer at blande den inderlige følsomhed og det videnskabelige overblik – som på samme tid kontrasterer og smelter sammen til en organisk helhed. Gennem en rigdom af udtryk jonglerer han med form og indhold og skaber en sjældent sublim helhed.

Med store ører og totalt styr på de musikalske virkemidler - teknikker - skaber Jacob Anderskov en frisk og stærkt original musik. Han formår på trods af sin unge alder at vise stor autoritet i sin musik.

Med tildelingen af det tre-årige stipendium ønsker udvalget at give Jacob Anderskov endnu større muligheder for at udvikle sit kompositoriske talent og afsøge endnu flere "scraggelye" hjørner og kanter af uhørt skønhed – at gå på eventyr og søge klarhed og berige os med mere ny musik.

Jens Unmack, f. 1964

Sangeren og sangskriveren Jens Unmack tildeles det tre-årige arbejdsstipendium for lang, og trofast kinnadans med dansk poesi og melodi. For medvirken til at bevise at pop kan være kunst, hvis det er originalt, intelligent og søgende.

Og det er Jens Unmacks sangskrivning. Det er blevet til en imponerende produktion af sange med orkestret Love Shop, og det er netop de sange, den kunst, som anmelderne kaster roser efter, og live-publikummet står i kø for.

Lytter man til Love Shops seneste plade, finder man det, der er kendetegnende for dem og Unmack: En stor anderledes og billedskabende lyd, og midt i den Jens Unmacks stemme og hans minimale, særdeles mættede leg med poesi. Og så på dansk!

Jens Unmack er en seriøs og original kunstner, som allerede har givet os meget. Det er derfor uden rysten på hånden, at udvalget betror ham det tre-årige arbejdsstipendium.

Tonekunststudvalget for den rytmiske musik
Irene Becker (formand), Lars Muhl og Henrik Strube

Statens Kunstfonds kunsthåndværk- og designudvalg

uddeler i 2004 tre-årige arbejdsstipendier til:

Cecilie Manz, f. 1972

I fem år har Cecilie Manz drevet sit studio *Manzlab* i København. I disse år har hun modtaget en række hædersbevisninger og priser for sine nyskabende møbler, og nu føjer Statens Kunstfond sig til rækken gennem tildelingen af et tre-årigt stipendium. Begrundelsen for valget af Cecilie Manz er kort og godt kvaliteten af hendes møbler. Den er så høj, at da hun tidligere i år deltog på den store Ambientemessen i Tyskland, blev spørgsmålet rejst, om hendes møbler skulle karakteriseres som kunst eller design. Svaret er selvsagt, at de er begge dele. Det er en del af deres kvalitet, at de kan nydes på flere planer: De er interessante som idé, som æstetisk objekt og som brugsting.

Træ har været hendes vigtigste materiale til i dag, og formsproget er stramt og enkelt. Man mærker straks, at der ligger en klar idé bag designet, og med forenkling som et gennemgående princip, kan det ligge snublende nært at kategorisere møblerne som minimalisme. Men det er i så fald en minimalisme med indbyggede overraskelser. For det, som i særlig grad fascinerer ved Cecilie Manz' design, er at de logiske løsninger og enkelheden aldrig bliver strenge og kedelige. De rummer altid en tvist, som bryder med vaner og forventninger, og som får os til at trække på smilebåndet. Et eksempel er stigen, som med nogle små ændringer af et par trin også kan gøre nytte som stol. Et nyere eksempel er bordet og stumtjeneren, som tydeligt er inspireret af micadopinde. Det er sådanne surrealistiske greb og associationskabende indslag, som tilfører møblene den poetiske dimension, som vi gerne forbinder med kunst.

Det er vor tro, at Cecilie Manz med det tre-årige stipendium vil kunne give et vigtigt bidrag til udviklingen af dansk møbelkunst, ved at hun vil skabe møbler, som tåler øjets slitage.

Helle Mardahl, f. 1976

Dansk beklædningsdesign er i medvind. Rosende omtaler dukker stadig oftere op i udenlandske fagblade, og klæder af danske designere findes i dag på bøjlerne i butikker i så vel London og New York som i Paris og Tokyo. Til de unge og håbefulde talenter hører Helle Mardahl. Til trods for at hun kun har lavet tøj i eget navn siden 2002, er der lagt behørigt mærke til hendes tre første kollektioner. Styrken er originale snit kombineret med et stærkt visuelt udtryk, kort sagt kombinationen af design og dekoration. Hun er ikke bare ansvarlig for formgivningen, men skaber også selv tegningene, som er trykt på tøjet. Disse tegninger består gerne af eventyragtige figurer, dyr, fugle og naturmotiver. Erotiske scener er ikke usædvanlige, dramaer mellem lyse og mørke kræfter ej heller. Det sidste er symbolsk udtrykt i skakmønsteret, som hun ofte benytter. Mardahls tøjstil er afslappet og uformel, men hun ynder at spille på kontraster: Blanke, tynde stykker stof som associerer til det mere festlige og feminine, er benyttet side om side med kraftig bomuld, typisk for sportstøj med mere maskulin appel. Stramme leggings kombineres med store, løsthængende bluser. Men selv mange af de stykker tøj, som hænger blødt og løst på kroppen, kan strammes med

snore og bånd, og dermed ændres til tæt og kropsnært tøj. Sådan kan brugeren med enkle greb ændre tøjets udtryk og accentuere kroppen på forskellige måder. Helle Mardahl er uddannet ved *Central Saint Martins* i London, en skole som har ry for at være en af de bedste udklækningssteder for nye modeskabere, men hun er nu etableret i København. Fra denne base håber hun at få sit tøj ud i verden. Branchen er hård, og mange falder fra efter få år. Skal man hænge på, skal der præsenteres nye kollektioner hvert år. Det forretningsmæssige kan derfor let komme til at tage overhånd for det kunstneriske. Når udvalget nu giver et tre-årigt arbejdsstipendium til Helle Mardahl, er det fordi vi ønsker, at det skal lykkes hende at slå sit navn fast på modehimmelen. Men vi håber også, at hun vil fortsat vil være avantgardist, det vil sige en af dem, som ikke bare nøjes med at følge moden, men som selv er med til at formulere tidens trends.

Pulsk Ravn, f. 1971 og Johan Carlsson, f. 1972

Pulsk Ravn og Johan Carlsson har med deres arbejder og udstillingssted skabt et forum, som formidler design ud i dagligdagen på en langt mere nærværende måde, end et glittet magasin kan gøre det. De stiller spørgsmål til, hvad og hvordan design kan bruges. Hvordan man ved tværfagligt arbejde kan nå længere med resultaterne. De er med til at bryde grænserne mellem fagene ned.

I disse tider bliver ordet tværfaglighed anvendt en hel del, men tværfaglighed er kun med til at løfte resultaterne, hvis det bygger på de enkelte deltageres forskellige faglighed – og det er præcist det, de gør.

Deres fællesskab, som de kalder RACA, er langt mere end et designkontor. Deres uddannelsesbaggrund er grafisk design, indretningsdesign og arkitektur, men de arbejder på grænserne mellem design, arkitektur, scenografi, film og kunst.

Ravn og Carlsson placerer sig selv som skuespillere i en dagligdags fortælling, deres kostymer og rekvisitter er bevidst formgivet, så de forveksles med den ægte vare, men handlingen der udspiller sig får et lille tvist, for de to gør ikke helt, som det forventes af dem.

Når de vasker trapper på gaderne i Liverpool eller rengør og lægger puderne på københavnske parkbænke, gør de det med en entusiasme, som man ikke normalt møder hos rengøringsfolk, og selve handlingen er også lidt overraskende. De har tvistet dagligdagen præcist så meget, at man bemærker det, men så lidt og overbevisende, at man tror, det er meningen.

På samme måde er det, når man går forbi deres vinduer på Gammel Kongevej, man kan ikke rigtig finde ud af, hvad det er man kikker på. Er det et kontor, eller det noget der er efterladt eller Ja, man kan ikke rigtig finde ud af det.

Og det er jo det, der er meningen, det er det, der får os til at reflektere og undres. Det vidner om Ravn og Carlssons store forståelse for, hvilket stærkt værktøj design er at kommunikere med, men også hvad der skal til, for at modtageren reagerer, som de gerne vil.

Det med stor glæde, at udvalget kan overrække et tre-årigt arbejdsstipendium til Pulsk Ravn og Johan Carlsson, så de kan få ro og tid til fortsat at tviste vores dagligdag og dermed huske os på, at vi skal passe på, at vi ikke designer den for meget.

Louise Sass, f. 1965

Ligeså flade og nøgterne Louise Sass's stof- og papirarbejder reelt er, ligeså visuelt forførende er mødet med dem. At tro på dyder som stoffets og farvernes iboende kvaliteter, lysets skiften og rytmen hen over en flade vidner om en tillid til formgivningens mest grundlæggende virkemidler. Og man fornemmer, at Louise Sass ikke blot har overtaget det i den hellige traditions navn, men slet og ret selv har erfaret og genopdaget styrken i det.

Louise Sass er uddannet tekstilformgiver fra *Danmarks Designskole*, København og *The Technikon*, Cape Town, Dept. of Textile Design, 1986-1991. Hun har altid været internationalt orienteret, både hvad angår inspiration og udstillingsvirksomhed. I 1998 fik hun som den første dansker tildelt Nordens største kunsthåndværker- anerkendelse, Torsten og Wanja Søderbergs pris. I 2001 viste hun i Dansk Design Center eksempler på sine enestående papirarbejder. I dette forår indvier hun en stor udsmykning i Stockholm.

Der er ingen tvivl om, at Louise Sass i sit arbejde er kompromisløs, søger perfektionen og i sidste ende kun har sig selv at lytte til, når de kunstneriske valg skal træffes. De endelige værker synes imidlertid helt at overstråle den indædte vilje, viden og ekspertise, der ligger til grund for dem. De ligefrem lyser af lethed og musikalitet. Med egne ord bruger hun farverne som toner på et "farveklaviatur", og stoffets tekstur som et middel til at skabe rytme og intensitet. Hemmeligheden bag den slags virksomhed er i høj grad talentet for netop at sætte det sammen til en komposition, som virker. Og det talent har hun.

Med lige så stor intensitet som farverne stråler ud fra tekstilernes flader, med lige så stor respekt for dette enestående arbejde, tildeles Louise Sass et tre-årigt arbejdsstipendium.

Anne Tophøj, f. 1960

Et ihu-etui, indeholdende medikamenter til folkekirkens nadver, - oblatæske, kalk og altervin -, er blot et af de objekter, som Anne Tophøj og billedkunstneren Jobim Jochimsen har givet forslag til i arbejdsfællesskabet Souvenir. Også 'Det sønderjyske kaffebord, uden kagekanon' - men med skudhuller - har været under behandling som souvenirobjekt. På egen hånd har Anne Tophøj lavet forslag til organisk formede badeværelsesinteriører, udfordret porcelænsstellet med det spontant formede stel, 'fra hånden i munden', og ikke at forglemme udviklet geometriske fliseelementer til et uendeligt byggesystem. En i offentligheden noget overset kraftanstrengelse, som blev vist på udstillingen Duplika i 1996.

Som eksemplerne antyder, er Anne Tophøj hverken bundet af ét bestemt område eller én bestemt stil. En ny opgave er hver gang en ny undersøgelse. Helt forfra. Hun er ikke for fastholdere. Forskelligheden i hendes arbejder er i virkeligheden og så det, der binder dem sammen. Anne Tophøj formår som få at gøre sjov og alvor til sider af samme sag.

I efteråret 2003 viste hun på Kunstindustrimuseet i København et skitseforløb til slikfade. Med forsøg og eksperimenter udi: åbenhed og lukkethed, det centrerede punkt som noget der drager, det der rækker ud, og det der rækker ind, at få materialet til at opføre sig utvungent i forhold til teknikken osv., demonstrerede hun på legende vis, at der var langt mere på spil end at designe et gement slikfad.

Anne Tophøj er uddannet keramisk formgiver fra *Danmarks Designskole*, København, 1984-1989 og Master of Industrial Design, *Pratt Institute*, New York, 1990-

1993. Hendes indsats har dog aldrig givet sig udtryk i et stykke industriel produkt-design som sådan. Tværtimod er Anne Tophøj en evig og 'uforbederlig undersøger' af formens potentiale i videst mulige forstand. Med ønsket om at hun kan fortsætte med uformindsket styrke og koncentration, tildeles Anne Tophøj et tre-årigt arbejdsstipendium.

Udvalget for kunsthåndværk og design

Ole Jensen (formand), Michael Honoré Bloch og Jorunn Veiteberg

Statens Kunstfonds film- og teaterudvalg

uddeler i 2004 tre-årige arbejdsstipendier til:

Christoffer Boe, f. 1974

Filminstruktør Christoffer Boe vakte opmærksomhed med en trilogi af kortfilm, som han lavede i sin filmskoletid. *Obsession*, *Virginity* og *Anxiety*, hedder filmene, der alle kredser om det samme tema - en ung mand, der er besat af pinefuld kærlighed til en gådefuld kvinde. Det samme tema udfoldes, rigt instrumenteret, i sidste års spillefilmdebut, *Reconstruction* (2003), der blev præmieret i Cannes. Det er en film om kærlighed og jalousi, om kærligheden som en omvæltende magt. Men det er også en film om kunsten og dens muligheder, fortalt i en form, hvor filmsproget bliver splittet og samlet igen med stor virtuositet. Alt er konstruktion, alt er film - men alligevel er det ægte smerte og ægte kunstnerisk begavelse, der her er på spil.

I en periode, hvor dansk film har travlt med at imødekomme opmærksomheden fra det store hjemlige publikum, kommer Christoffer Boe med en velgørende og nybrydende originalitet. Christoffer Boe fylder 30 år i morgen, og udvalget er glade for at kunne give ham en fødselsdagsgave, som vi er sikre på vil få stor betydning for den nye danske film.

Steen Koerner, f. 1968

Koreograf og instruktør Steen Koerner er autodidakt og begyndte som streetdancer i det københavnske hiphop-miljø. Han skabte i 1987 streetdance-gruppen *Out of Control*, der har bragt hiphop-kulturen ind i det etablerede danske teater- og balletliv. Koerners tilgang til koreografi og iscenesættelse har rødder i de alternative kulturmiljøer, og resultatet er præget af forfriskende originalitet og generøs idérigdom.

Steen Koerner lavede i 1996 en danseforestilling med *Out of Control* til Avignon Dansefestival og fik begejstret modtagelse. Derefter fulgte opgaver ved Gladsaxe Teater, Rialto Teater og Det Kongelige Teater.

Hans forestillinger, der er præget af smittende kreativitet og fantasi, omfatter bl.a. *Kodernes Kamp* (2001), der har været opført i Danmark, Sverige og England, *11komma7* (2001) på Betty Nansen Teatret og *Harlekins Triumf* på Pantomime Teatret i Tivoli i 2002. Senest har han skabt *Nøddeknækkeren (Aveny-T)*, (2003), der med stor virtuositet og vitalitet fik Tjajkovskij og hiphop kulturen til at gå op i en højere og frydefuld enhed. Forestillingen har også betydet et imponerende genembrud hos den unge generation, som ikke ellers søger mod teater- og danseoplevelsen. En yngre smagsdommer, som er blevet konsulteret, betegner forestillingen som "fed og overdrevent nice".

Henrik Sartou, f. 1964

Siden teaterinstruktør Henrik Sartou afsluttede instruktøruddannelsen på Statens Teaterskole i 1990, har han instrueret en lang række forestillinger, bl.a. på Det Kongelige Teater, Aarhus Teater, Aalborg Teater, Odense Teater, Det Ny Teater, Folketeatret, Mammutteatret samt Malmö Dramatiske Teater.

Sartou, der har tv-erfaring med 13 afsnit af *Zentropas Morten Korch*-serie, er på vej med filmprojekter, men også en række af hans teateropsætninger har forbindelse til det filmiske. Man kan måske tale om *sleeping with the enemy*: I hvert fald

har han lavet dynamiske teaterversioner af film som Paradisets Børn (1995), Festen (2002) og Dæmonernes Port (2003) samt lavet en opsætning af Dreyers urealiserede Jesus-manuskript i 1997. Men først og fremmest er han en markant - og uhyre flittig - teatermand. Over knap femten år er det i gennemsnit blevet til over to produktioner om året. Han har også selv skrevet dramatik og arbejdet både med radioteater og opera.

Henrik Sartous kunstneriske univers - som man bl.a. oplever det i den aktuelle Heiberg-forestilling De Nygifte & Nei på Det Kgl. - er præget af raffinement og dybde, af intensitet og stilbevidsthed og af uforfærdet udforskning af teatrets udtryk.

Udvalget for film og teater

Peter Schepelern (formand), Karin Betz og Carl Henrik Svenstedt